

La veritable llegenda de St. Jordi

David Duran

Amics lectors tan sols fa unes setmanes hem celebrat St. Jordi enganyats per una llegenda totalment falsa i cursi, molt lluny dels fet reals. Heus aquí la veritable història:

En Martí (Dimarts), el ferrer del poble, estava nerviós esperant fora l'habitació, tenia el pressentiment que avui arribaria el seu desitjat fill, i no anava pas errat, després d'engendrar vint filles amb l'esperança de tenir un hereu, el seu somni es féu realitat. La comadrona al veure el petit infantó no va poder controlar els seus pensaments i de la seva boca sortiren unes paraules que varen espantar a la mare de l'infantó -aquest nen és un monstre!-. La comadrona espantada deixa el nen sobre la panxa de la seva mare, la Lúndia (Dilluns), i marxà esporuguida de la humil cabana dels Setmanal. La Lúndia agafà el petit infantó que restava quiet i silenciós sobre la seva desinflada panxa i ràpidament compregué la reacció de la comadrona, allò que tenia entre els seus braços no era un ésser humà, allò era un càstig del cel. Al veure la comadrona que marxava corrent, en Martí entrà a la habitació i contemplà el cos immòbil de la seva esposa abandonat ja per l'ànima que fugia lluny d'aquell espantós ésser i el seu desitjat fill amagat dins d'una petita manta que el cobria. Quan agafà el seu fill i contemplà la seva cara, la il·lusió de tants anys esperant aquell hereu s'imposà en els prejudicis estètics que produïa la contemplació del rostre del petit. El nen nasqué en Dijor (Dijous) per tant seguint la tradició familiar, el seu pare li posa Jordi, curiosament ningú de la família fins en aquell moment havia nascut un Dijor per tant era el primer Jordi de la família.

El pare passà tota la vida educant el seu fill perquè arribés a ser un gran cavaller defensor de les causes perdudes, fent respectar les paraules honor i justícia. En Jordi no sortia mai de casa, sempre perfeccionant la habilitat amb la espasa i nutrint el seu cervell de cultura amb l'ajuda del mossèn del poble, fins que arribà el dia que havia de posar tot el seu aprenentatge a la pràctica. En Jordi ja era tot un cavaller, els seus cabells negres i ondulats, lliscaven per les pendents del seu cap uniforme

emmarcant el seu rostre asimètric, com si d'un quadre abstracte es tractés, el seu immens cos esculpit per dures hores d'entrenament sense dubte imposaria respecte per allà on anés, i el seu parlar dolç i angelical farcit de riqueses gramaticals de ben segur que encantaranien a més d'una donzella. El seu pare més orgullós que mai del seu fill li regalà un casc fet del millor acer que tenia, perquè amagués el càstig que patia la seva cara per sempre i no fos motiu d'espant per la gent que es creués amb ell. Aquella època també era costum regalà un cavall a l'hereu de la família, però Martí no tenia pas tants diners per complir amb la tradició i en comptes de regalar-li un cavall, li regalà un cabell de la seva difunta mare, ja que fonèticament se semblen força, i en Jordi, més feliç que un pagès amb una bona collita marxà a voltar món.

Després d'estar cinc llunes caminant i sense menjar res arribà a la capital, un poble molt gran envoltat per camps, tots plens d'enciams i just en el centre s'alçava un petit turó on hi havia ubicat el luxós castell on hi vivia la família real. En Jordi mort de gana entrà al primer hostal que trobà, però no podia treure's el casc i desemmascarar el seu horrorós rostre, així que demanà un entrepà de catalana per menjar-se'l en un lloc tranquil, encara que l'hostaler li traié la idea del cap, ja que a la capital només es menjava enciam. Mentre la voluminosa dona de l'hostaler preparava un entrepà d'enciam per en Jordi, aquest escoltava atentament l'hostaler quan li explicava els motius de la forçada devoció culinària que tenia la gent de la capital per l'enciam. Resulta que la princesa havia estat segrestada pel D.R.A.C. (Departament Revolucionari Anàrquic Català), conegut grup terrorista d'aquella època que lluitava per la implantació total de l'anarquia a Catalunya. A canvi de mantenir en vida a la princesa obligaven al Rei a renunciar al tron i a portar un estil de vida com qualsevol camperol; a partir d'aquell moment, doncs, Catalunya ja no tenia Rei. El Rei publicà un últim Decret Reial per demanar al seu poble, com a símbol de solidaritat amb la princesa, que també mantingués un règim alimentari

molt estricte menjant només enciam. En Jordi a l'escoltar semblant injustícia s'alçà de la taula agafà l'entrepà d'enciam i donant un parell de copets a l'esquena corbada de l'hostaler, marxà dient que ensenyaria al D.R.A.C. el significat de les paraules justícia i democràcia a cops d'espasa si ho requeria la situació. Per en Jordi va ser relativament fàcil trobar on tenien segrestada a la princesa, tan sols va tenir que cavalcar tots els boscos de la rodalia de la capital cridant -Visca el Rei, Visca el Rei-, com un energumen, al mateix temps que amb la mà dreta sostenia un cartell on hi posava "jo estimo la monarquia.", fins que de darrera la vegetació sortiren alguns membres del D.R.A.C., al més pur estil Robin Hood, i portaren en Jordi ràpidament a la cova on vivien, sota l'acusació de fer propaganda feixista.

El primer que feren, fou treure-li el casc, i el seu rostre ocult des de feia dies es donar a conèixer davant tots els terroristes, que muntaren ràpidament una orgia de vomitades omplint tot el terra de les substàncies que retenien en els seus respectius estómacs, aprofitant aquell moment tan emotiu en Jordi va desembeinar la seva espasa i amb uns quants moviments ben sincronitzats es carregà a tots els terroristes i alliberà a la princesa que restava defallida per l'ensurt que havia patit al veure el rostre d'en Jordi. Aquesta barreja de vomitades s'havia convertit en un potent fertilitzant i d'entremig d'aquell mar de líquids estomacals s'alçà amb una rapidesa esfereïdora un roser amb tan sols una rosa vermella. En Jordi sorprès per aquell fenomen natural prengué aquella rosa.

En Jordi va ser nomenat cavaller d'honor de la Família Reial i l'Església el santificà; a partir d'aquell moment era el cavaller Sant Jordi. Fent gala de la seva educació en Jordi obsequià a la princesa amb la rosa que havia agafat el dia de la seva alliberació i la princesa no es quedà pas curta amb la seva generositat i li regalà un llibre, "Curs accelerat de cirurgia estètica." del prestigiós Dr. Frankeinstein.